

ΕΤΟΣ 67ον

3 Φεβρουαρίου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 5 (3427)

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Μέ δικαιολογημένη παρρησία ο απόστολος Παῦλος «παρακαλεῖ» τοὺς Κορινθίους νά μή δεχθοῦν μάταια καί ἀνώφελα τή σωτήρια δωρεά τῆς θεογνωσίας. Ἡ παρρησία του πηγάζει ἀπό τό γεγονός ὅτι ὁ ἴδιος ὄχι ἀπλῶς δέν δέχθηκε «εἰς κενόν τήν χάριν τοῦ Θεοῦ», ἀλλῆ «συνεργάστηκε» μέ αὐτή τή χάρι καί ἀπό ὄλους «περισσότερος» (Β΄ Κορ. 11,23) κακοπάθησε γιά τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ. Τοὺς προτρέπει, λοιπόν, νά μήν ἐπιτρέψουν στήν ἀδιαφορία ἢ στήν ἀναβολή νά κρυώσουν τίς καρδιές τους.

Οἱ κίνδυνοι τῆς ἀναβολῆς καί τοῦ σκανδάλου

«Μή νομίσετε», ἐρμηνεύει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, «ὅτι τέτοιες εὐκαιρίες, νά σᾶς παρακαλοῦν μέ τό κήρυγμα νά ξυπνήσετε, θά σᾶς στέλνει γιά πάντα ὁ Θεός. Θά στέλνει ὅσο εἴμαστε ἐδῶ, σ' αὐτή τή ζωή. Γιατί μετά ἀκολουθεῖ δίκη καί ἀνταπόδοση. Κι ἐδῶ εἴμαστε γιά τόσο λίγο, ὥστε ἀπό τή βραχύτητα τοῦ καιροῦ τό πράγμα κατεπεύγει». Σωστά λέχθηκε ὅτι πιό δαιμονικός λογισμός ἀπό αὐτόν πού ὑποβάλλει ὅτι «δέν ὑπάρχει Θεός καί ἀνταπόδοση» εἶναι ὁ λογισμός: «Ἐπάρχει Θεός καί ἀνταπόδοση, ἀλλῆ μή βιάζεσαι. Ἐχεις καιρό νά μετανοήσεις». Καί ναί μέν τώρα «οὐ δικαστηρίου καιρός ἐστί ἀλλῆ χάριτος καί σωτηρίας». Ὅμως ἡ «εὐπρόσδεκτος», ἡ καθοδούμενη εὐκαιρία δέν εἶναι οὔτε κᾶν μετά ἀπό λίγο, ἀλλῆ ἡ κάθε στιγμή πού ζοῦμε, ἀφοῦ κανεῖς δέν ξέρει πότε ἡ ψυχή μας «βιαίως ἐκ τοῦ σώματος χωρίζεται».

Ἡ ταπείνωση βέβαια τοῦ ἀποστόλου Παύλου τόν κάνει νά ἀγωνιᾷ ὄχι μόνο γιά τή δική μας ἀδιαφορία ἢ ἀναβλητικότητα στή μετάνοια ἀλλῆ κι ἐκείνος φοβᾶται νά μή γίνει αἰτία οὔτε στό ἐλάχιστο νά σκανδαλιστεῖ κανεῖς. Δέν θέλει νά ξεκάσει αὐτό πού εἶπε στοὺς Κορινθίους στήν προηγούμενη ἐπιστολή του: «Δέν εἶμαι ἄξιος νά ὀνομάζομαι ἀπόστολος γιατί κατεδίωξα τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ». Στήν ἴδια ἐπιστολή τοὺς εἶχε πεί ὅτι, γιά νά μή δώσει κα-

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Β΄ Κορ. γ΄ 1-10)

Ἡ ἡμέρα τῆς σωτηρίας

Ἀδελφοί, συνεργοῦντες παρακαλοῦμεν μὴ εἰς κενὸν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ δέξασθαι ὑμᾶς –λέγει γάρ· «Καιρῷ δεκτῷ ἐπήκουσά σου καὶ ἐν ἡμέρᾳ σωτηρίας ἐβοήθησά σοι»· ἰδοὺ νῦν «καιρὸς εὐπρόσδεκτος», ἰδοὺ νῦν «ἡμέρα σωτηρίας»– μηδεμίαν ἐν μηδενὶ διδόντες προσκοπήν, ἵνα μὴ μοιμηθῇ ἡ διακονία, ἀλλ’ ἐν παντὶ συνισπῶντες ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διάκονοι, ἐν ὑπομονῇ πολλῇ, **ἐν θλίψεσιν**, ἐν ἀνάγκαις, ἐν στενοχωρίαις, ἐν πληγαῖς, ἐν φυλακαῖς, ἐν ἀκαταστασίαις, ἐν κόποις, ἐν ἀγρυπνίαις, ἐν νηστείαις, ἐν ἀγνότητι, ἐν γνώσει, ἐν μακροθυμίᾳ, ἐν χρηστότητι, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ἐν ἀγάπῃ ἀνυποκρίτως, ἐν λόγῳ ἀληθείας, ἐν δυνάμει Θεοῦ, διὰ τῶν ὄπλων τῆς δικαιοσύνης τῶν δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν, διὰ δόξης καὶ ἀτιμίας, διὰ δυσφημίας καὶ εὐφημίας, ὡς πλάνοι καὶ ἀληθεῖς, ὡς ἀγνοούμενοι καὶ ἐπιγινωσκόμενοι, ὡς ἀποθνήσκοντες καὶ ἰδοὺ ζῶμεν, ὡς παιδευόμενοι καὶ μὴ θανατούμενοι, ὡς λυπούμενοι αἰεὶ δὲ χαίροντες, ὡς πτωχοὶ πολλοὺς δὲ πλουτίζοντες, ὡς μηδὲν ἔχοντες καὶ πάντα κατέχοντες.

μιά ἀφορμὴ σκανδάλιου σέ κανέναν, θυσίασε κάθε δικαίωμά του: καί τό νά τρώει εἰδωλόθυτα, καί τό νά περιφέρει στίς περιοδεῖες του γυναίκα γιά νά τόν διακονεῖ, καί τό νά μὴν ἐργάζεται καί νά τόν συντηροῦν οἱ χριστιανοί.

Τό χάρισμα τοῦ ὑπὲρ Χριστοῦ πάσχειν

Καί δέν παραιτήθηκε ἀπλῶς ἀπό ὅλες τίς νόμιμες «ἀνέσεις» του, ἀλλ’ ἐκούσια καί μέ πολλή ὑπομονή σήκωσε ὀλόκληρο τόν σταυρό τοῦ Ἀποστόλου, ὁ ὁποῖος στήν περίπτωσή του περιελάμβανε θλίψεις, δαρμούς καί μαστιγώσεις, φυλακίσεις, καταδιώξεις πού δέν τόν ἄφηναν νά σταθεῖ πουθενά, ἀγρυπνίες, ἔλλειψη τροφῆς. Μεγαλύτερη δόξα τοῦ Ἀποστόλου, κατά τόν Χρυσορρήμονα, εἶναι οἱ φυλακίσεις του. Σύμφωνα μέ τόν ἅγιο Κλήμη Ρώμης, ὁ ἀπόστολος Παῦλος φόρεσε δεσμά ἑπτὰ φορές. Δίκαια, λοιπόν, ὁ ἐπίδοξος μιμητής του ἅγιος Ἰωάννης ξεσπάει σέ μακαρισμούς:

«Δέν μακαρίζω τόν Παῦλο, τόσο γιά τό ὅτι ἠρπάγη στόν παράδεισο καί ἄκουσε λόγια ἄρρητα, ὅσο ἐπειδή ὑπέμεινε δεσμά γιά τόν Χριστό. Δέν ἦταν τόσο ἄξια τιμῆς τά χέρια τοῦ Παύλου, ὅταν θεράπευαν ἀρρώστους, ὅσο ὅταν φοροῦσαν τίς ἀλυσίδες. Μή θαυμάζεις πού γλίτωσε καί ἀπό τά κύματα τῆς θάλασσας καί ἀπό τό δάγκωμα τοῦ φιδιοῦ στή Μελίτη. Καί τό φίδι καί ἡ θάλασσα σεβάστηκαν τίς ἀλυσίδες του. Δέν μέ εὐφραίνει ὁ Παῦλος τόσο ὅταν κάνει θαύματα, ὅσο ὅταν πάσχει γιά τόν Χριστό. Ἄν μοῦ ἔλεγαν νά διαλέξω ἀνάμεσα στό χάρισμα νά ἀνιστῶ νεκροῦς καί στό νά ἀλυσσοδεθῶ γιά τόν Χριστό, ἐγώ θά διάλεγα τίς ἀλυσίδες».

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, σάν συνεργάτι του σᾶς παρακαλοῦμεν νά μῆ δεχθῆτε μάτια τήν χάριν τοῦ Θεοῦ, διότι λέγει, Εἰς καιρόν εὐνοίας σέ ἄκουσα καί εἰς ἡμέραν σωτηρίας σέ ἐβοήθησα. Ὁ καιρός εὐνοίας εἶναι τώρα, ἡ ἡμέρα σωτηρίας εἶναι τώρα. Δέν δίνομεν σέ κανένα καμμίαν ἀφορμήν προσκόμματος διά νά μῆ δυσφημισθῇ ἡ ὑπηρεσία μας, ἀλλά σάν ὑπηρεταί του Θεοῦ συσταίνομε τοὺς ἑαυτοὺς μας σέ ὅλα διά τῆς μεγάλης ὑπομονῆς μας σέ θλίψεις, σέ ταλαιπωρίες, σέ στερήσεις, σέ μαστιγώσεις, σέ φυλακίσεις, σέ ταραχές, σέ κόπους, σέ ἀγρυπνίες καί πείναν· μέ ἀγνότητα, σύνεσιν, μακροθυμίαν καί καλωσύνην, μέ Πνεῦμα Ἅγιον, μέ ἀγάπην χωρίς ὑπόκρισιν, μέ τό κήρυγμα τῆς ἀληθείας καί μέ δύναμιν Θεοῦ, μέ τά ὄπλα τῆς δικαιοσύνης, τά ἐπιθετικά καί ἀμυντικά, σέ τιμῆν καί ἀτίμωσιν, σέ δυσφημήσεις καί ἐπαίνους, σάν λαοπλάνοι καί ὅμως ἀληθινοί, σάν ἄγνωστοι καί ὅμως πολύ γνωστοί, σάν νά πεθαίναμε καί ὅμως ζοῦμε, σάν τιμωρούμενοι καί ὅμως μῆ θανατούμενοι, σάν λυπημένοι καί ὅμως πάντοτε χαρούμενοι, σάν πτωχοί καί ὅμως κάνοντες πολλοὺς πλουσίους, σάν νά μῆ ἔχωμεν τίποτε καί ὅμως κατέχομεν τά πάντα.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀνωτιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Φυσικά, δόξα τοῦ Ἀποστόλου δέν ἦταν μόνο ἡ σωματική κακοπάθεια. Πολλοί ἰδεολόγοι κακοπάθησαν καί κυριολεκτικά σάπισαν στίς φυλακές γιά τίς ιδέες τους. Ὅμως τό πόσο ἀξίζει τό ἔργο τοῦ καθενός «τό πῦρ δοκιμάσει» (Α΄ Κορ. 3,13). Καί τό «πῦρ» εἶναι ὁ Χριστός καί ἡ ἀλήθειά του. Καί ἡ ὑψιστη δόξα τοῦ ἀποστόλου Παύλου εἶναι ὅτι ἐγινε ἡμαρτία καί δέχθηκε νά ἀνάψει ἀπό αὐτό τό πῦρ τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ, τό πῦρ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὅσες οἱ ἀρετές, ἰοιπόν, πού στόλιζαν τόν Ἀπόστολο κατά τή διακονία του, ἡ ἀγνότητα, ἡ ἀνιδιοτέλεια, ἡ μακροθυμία, ἡ καλοσύνη, ἡ ἀνυπόκριτη ἀγάπη, δέν εἶναι ἀπλῶς ἠθικά κατορθώματα τοῦ Παύλου, καρποί ἀνθρωποκεντρικῶν τεχνικῶν· εἶναι καρποί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ ὁποίου καθαρό δοχεῖο ἀγωνίστηκε νά γίνει ὁ πρῶην θεομάχος Σαοὺλ. Καί ὁ Ἀπόστολος τίς κατήλιέργησε ὄχι γιά νά δοξάσει τόν ἑαυτό του ἀλλά τόν Θεό, τήν Πηγὴ τῆς Ἀληθείας καί τῆς πραγματικῆς Δύναμης.

Τά δεξιὰ καί ἀριστερά ὄπλα

Στόν ἀγῶνα του αὐτόν ὁ Παῦλος γιά τήν ἀλήθεια καί τή δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ ἔζησε καί χαρές καί λύπες. Ἄλλοι τόν τιμοῦσαν, τόν ἐπαινοῦσαν καί τόν ἀναγνώριζαν, ἐνῶ ἄλλοι τόν ἐξευτέλιζαν, τόν δυσφήμιζαν ἢ τόν ἀγνοοῦσαν· ἄλλοι τόν θεωροῦσαν ἀπατεῶνα, ἐνῶ ἄλλοι κήρυκα τῆς ἀληθείας. Μερικές φορές ἔφτασε καί στό χεῖλος τοῦ θανάτου, ὅπως ὅταν λιθοβολήθηκε στά Λύστρα, ὁ Θεός ὅμως τόν ἔσωσε, γιά νά κοπιάσει λίγο ἀκόμα γιά τή δό-

3 Φεβρουαρίου 2019: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΣΤ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Συμεών του θεοδόχου καί Ἰωάννου τῆς προφήτιδος. Ἰωάννου, Νικολάου καί Σταματίου τῶν ἐκ Σπετσῶν νεομαρτύρων († 1822).

Ἦχος: γ΄ – Ἐωθινόν: Γ΄ – Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. ζ΄ 1-10 – Εὐαγγέλιον: Μτθ. κε΄ 14-30.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 10 Φεβρουαρίου, ΙΖ΄ Ματθαίου.

Ἀπόστολος: Β΄ Τιμ. β΄ 1-10 – Εὐαγγέλιον: Μτθ. ιε΄ 21-28.

ξα του. Ἦταν πάμπτωχος καί ἀκτῆμων, ἀλλὰ εἶχε τά πάντα στή διάθεσή του ἀπό τήν ἀγάπη τῶν πιστῶν. Καί δικαιοῤογημένα ἀναρωτιέται ὁ Χρυσορρήμων Ἰωάννης: «Πῶς νά μὴν εἶχε δικά του ὅλα τά δικά τους, αὐτός πού τόν ὑποδέχονταν σάν ἄγγελο καί πού γιά χάρη του ἦταν ἔτοιμοι νά βγάθουν τά μάτια τους καί νά τοῦ τά δώσουν;».

Ἦμως, ὅπως ἐπισημαίνει ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος, οὔτε τίς χαρές τίς ἄφησε νά τοῦ «φουσκώσουν τά μυαλά» («τοῖς εὐθυμοτέροις ὀγκούμενος») οὔτε τίς ῥύπες νά τόν ἀποθαρρύνουν («τοῖς ῥυπηροῖς συστελλόμενος»). Καί τά δύο τά ἔκανε ὅπλα δικαιοσύνης, «δεξιά καί ἀριστερά», γιά νά μένει ἄτρωτος ἀπό πάθη καί νά κερδίζει ψυχές γιά τόν Χριστό.

Ἄρχιμ. Β.Λ.

Νέα ἔκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

Μητροπ. Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμητιοῦ κ. Δανιήλ

«Ο ΙΕΡΟΣ ΨΑΛΤΗΡΑΣ

ΣΤΗΝ ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ

ΚΑΙ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ»

(Α΄ ἔκδοση, διαστάσεις 13Χ21 ἐκ., σελ. 200)

Στό ἔργο παρουσιάζεται ἡ δοξολογική καί ποιητική συλλογή πρὸς τόν Θεό, ἡ ὁποία στή Μετάφραση τῶν Ο΄ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καλεῖται «Ψαλμοί» ἢ «Ψαλτήριον» καί χρησιμοποιεῖται εὐρέως στίς ἱερές Ἀκολουθίες τῆς Ἐκκλησίας μας. Οἱ Ψαλμοί ἐμπεριέχουν ἕμνους γιά τή δύναμη καί τό μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ, καί ἀποτυπώνουν μὲ ποιητικό τρόπο τήν ἐμπειρία τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ στούς ἀνθρώπους.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῖου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίαιωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διαγέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
